

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

navrhovatele:

X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Michalem Fraňem
sídlem Truhlářská 3, Praha 1

proti

odpůrci:

X
sídlem X
zastoupen advokátkou JUDr. Ivanou Erlebach
Staňkovou
sídlem Nad Krocínkou 477/13, Praha 9

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Změny č. X Územního plánu města X, schválené usnesením zastupitelstva č. X ze dne 18. 9. 2019, v části týkající se pozemku parc. č. X v k. ú. X

takto:

- I. Opatření obecné povahy – Změna č. X Územního plánu města Desná, schválené usnesením zastupitelstva č. X ze dne 18. 9. 2019, se v části týkající se pozemku parc. č. X v k. ú. X zrušuje dnem právní moci tohoto rozsudku.

- II. Odpůrce je povinen zaplatit navrhovateli k rukám JUDr. Michala Fraňa, advokáta, na náhradu nákladů řízení částku 17 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Návrh

1. Navrhovatel se domáhá zrušení opatření obecné povahy - Změny č. X Územního plánu města X, která byla schválena usnesením zastupitelstva č. X ze dne 18. 9. 2019, (dále jen „změna č. 1 ÚP“), v části týkající se pozemku v jeho vlastnictví parc. č. X v k. ú. X, který byl zařazen jako plocha NSzp – smíšené nezastavěné území – zemědělská, přírodní, tedy jako pozemek nezastavitelný.
2. Navrhovatel popsal, že o shodné zařazení pozemku se odpůrce neúspěšně pokusil Územním plánem města Desná z roku 2016, ten byl ale v části týkající se právě pozemku parc. č. X zrušen rozsudkem krajského soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 64 A 5/2016-158, kasační stížnost proti rozsudku Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 11. 1. 2018, č. j. 5 As 24/2017-97. Navrhovatel tvrdil zkrácení na svém vlastnickém právu, neboť dříve zastavitelný pozemek se v důsledku vydané změny č. 1 ÚP stal nezastavitelným. V předchozím Územním plánu sídelního útvaru Desná (dále jen „ÚPNSÚ“) sice nebyl pozemek vymezen jako zastavitelný, ale v důsledku usnesení zastupitelstva odpůrce ze dne 29. 3. 2000, a to na základě předchozího posouzení Správy CHKO Jizerské hory ze dne 13. 10. 1999 a zpracovatele územního plánu Ing. arch. X ze dne 25. 1. 2000, byla schválena výjimka z regulativů funkčního a prostorového uspořádání tvořících závaznou část územního plánu, a proto bylo na pozemku možné umístit stavbu. V zadání územního plánu vydaného v roce 2016 byl pozemek původně zařazen v ploše IIIZ-19, která byla vymezena jako plocha SR – smíšená obytná – rekreační, teprve při společném jednání byl pozemek zařazen do plochy NSzp.
3. Navrhovatel namítal, že odpůrce znovu rozhodl o jeho námitce, obsah odůvodnění však zůstal prakticky neměnný, nepřinesl nové věcně správné a přesvědčivé důvody, rozhodnutí o námitkách zůstalo nepřezkoumatelné. Pokud odpůrce odkazoval na Politiku územního rozvoje ČR, účelově generuje neexistující povinnost zachování travního porostu a přehlíží politikou definovaný zájem na zachování struktury území a struktury osídlení v provázanosti na potřeby sociálního a ekonomického rozvoje. Pozemek parc. č. X se nachází v lokalitě rozptýlené zástavby, případná stavba by přirozeně korespondovala se stávající strukturou území a rozptylem staveb v něm. Lichý je odkaz na stav zápisu v katastru nemovitostí, kde je pozemek veden jako trvalý travní porost. V předchozím zrušujícím rozsudku krajský soud vysvětlil, že katastrální údaje o druhu pozemku nejsou určující pro tvorbu územního plánu.
4. Navrhovatel nesouhlasil s argumentem svažitostí terénu a s tím, že pozemek je přístupný z komunikace, která neumožňuje plnohodnotné využití ani pro osobní automobily. Uvedl, že komunikací je ulice X, kterou využívají vlastníci sousedních nemovitostí, včetně domů postavených nad pozemkem navrhovatele (stavby na pozemcích parc. č. X a parc. č. X), nebo domu z protilehlé strany ulice (parc. č. X). Stavby

individuální rekreace nemusí být obvykle přístupné silnicí pro motorová vozidla. Svažitosť terénu či nedostatky v kvalitě přístupové komunikace nepředstavují relevantní důvody pro zásah do vlastnického práva ve formě změny zařazení pozemku do plochy nezastavitelné.

5. Odkaz odpůrce na Plán péče o CHKO Jizerské hory pro období 2011 – 2020 s tím, že se podstatně změnila podmínky, je obecný, odpůrce neuvedl konkrétní skutečnosti, kterými by individuální změny ve vztahu k pozemku navrhovatele podložil. Navrhovatel odpůrci vytýkal, že pravidla plánu péče z roku 2010 nekonfrontoval s pravidly plánu péče za předchozí období, zejm. za období od roku 1999 a 2000, kdy platilo posouzení Správy CHKO Jizerské hory ze dne 13. 10. 1999 a usnesení zastupitelstva odpůrce ze dne 29. 3. 2000 o schválení výjimky z regulativů funkčního a prostorového uspořádání. Totéž platí i pro odkaz na odborný podklad Preventivní hodnocení krajinného rázu CHKO Jizerské hory z roku 2008 Ing. arch. X. Není zřejmé, v čem jsou závěry tohoto odborného podkladu neslučitelné s pravidly, z nichž vycházelo posouzení Správy CHKO Jizerské hory v roce 1999 a posouzení zpracovatele územního plánu Ing. arch. X z roku 2000.
6. Navrhovatel nesouhlasil i s hodnocením proporcionality. Pokud odpůrce argumentoval tím, že z původního návrhu územního plánu byly po vyjádření Správy CHKO Jizerské hory vypuštěny jiné plochy původně navržené jako zastavitelné, nejde o stejný případ. Rozdíl spočívá v tom, že plochy uváděné v rozhodnutí o námitce č. 4 na str. 26 odůvodnění napadené změny č. 1 ÚP nebyly zastavitelné ani dříve. Navrhovatelův pozemek je jediný, který pozbyl zastavitelnosti, srovnání s jinými pozemky a plochami tedy není přiléhavé. Argumentace rozlohou doposud nevyužitých zastavitelných ploch by měla místo v případě, kdyby se navrhovatel domáhal nového rozšíření zastavitelných ploch, o takový případ se ale nejedná.
7. Navrhovatel odmítl i argumenty ohledně probíhajícího biokoridoru, neboť pozemkem parc. č. X žádný biokoridor neprobíhá. S odkazem na § 2 odst. 1 písm. i) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a § 1 písm. b) vyhlášky č. 395/1992 Sb. dovozoval, že blízkost koridoru neznámá, že pozemek parc. č. X má být určen k plnění téže funkce jako samotný biokoridor. Naopak vymezení biokoridoru předpokládá, že za jeho hranicemi bude využití pozemků podstatně odlišné, typicky půjde o plochy či území zastavěné nebo zastavitelné.
8. Také existence ochranného pásma vysokého napětí (VN) nepodmiňuje zařazení pozemku do plochy nezastavitelné, nemluvě o tom, že jde o pozemek o rozloze 3 496 m² a vedením VN a jeho ochranným pásmem je dotčena jen jeho nepatrná část.
9. Z výše uvedeného je zřejmé, že důvody uvedené v rozsudcích soudů zůstaly bez odezvy. Odpůrce i Správa CHKO Jizerské hory jako dotčený orgán se v odůvodnění změny č. 1 ÚP omezili na povrchní rozšíření textu odůvodnění zamítavého rozhodnutí o námitce, aniž by uvedly konkrétní podmínky, které se podstatně změnila oproti předchozímu stavu, kdy měl jeho pozemek povahu plochy zastavitelné.
10. V dalším návrhovém bodu navrhovatel uvedl, že odpůrce byl sice formálně oprávněn vydat napadené opatření obecné povahy, nicméně obsahově se jedná o individuální správní akt namířený pouze vůči navrhovateli. Odpůrce si tak přisvojil pravomoc a působnost neslučitelnou s cíli územního plánování a účelem územního plánu ve smyslu § 18, § 19 a § 43 odst. 1 a 3 stavebního zákona, cestou územního plánu je nezákonným

způsobem nahrazováno a předjímano individuální územní rozhodnutí nebo stavební povolení.

11. Dále navrhovatel namítal, že předmětný pozemek je umístěn v lokalitě Michlův Kopec s rozptýlenou zástavbou, pozemek ze vzorce zástavby a jejích hranic nikterak nevybočuje, bezprostředně sousedí s tamní přístupovou komunikací a nenásilně zapadá do stávajícího uspořádání řídké zástavby. Umístění jednoho domu, ať už pro bydlení nebo rekreaci, není způsobilé navodit dojem zahuštění zástavby v lokalitě. Není zde žádný prvek místní fauny nebo flóry, který by mohl být ohrožen, neexistuje žádný přírodní, krajinný, sídelní, urbanistický, infrastrukturní nebo jiný relevantní zájem, který by mohl být potenciálně ohrožen ponecháním pozemku v ploše zastavitelné. Zásah do vlastnického práva je ve zjevném nepoměru k domnělému přínosu omezení rozptýlené zástavby o jediný dům v lokalitě, která stávající zástavbou není nikterak zatížená, jedná se o omezení nepotřebné, jehož jediným výsledkem je újma konkrétního vlastníka pozemku. Za daných okolností je zásah do vlastnického práva v podobě změny plochy zastavitelné na nezastavitelnou neproporcionální a nezákonný.
12. Zacházení s pozemkem parc. č. X je nutno srovnávat s postupem odpůrce a dotčeného orgánu vůči pozemkům jiných vlastníků při vydání územního plánu v roce 2016, neboť spor má původ již v počátku řízení o územním plánu z roku 2016, který byl v části týkající se pozemku navrhovatele zrušen. Navrhovatel namítal, že jako plochy zastavitelné zůstaly zachovány plochy např. III-Z4, III-Z5, III-Z6, III-Z9 nebo III-Z11, kde Správa CHKO Jizerské hory i přes existenci závažnějších faktorů (např. existence kvalitního lučního biotopu u plochy III-Z9, nebo mokré louky v případě plochy III-Z11), vyjádřila souhlas s vymezením ploch pouze s vyslovením podmínek, a to přes negativní vyjádření SEA. V případě ploch III-Z4, III-Z5, III-Z6 a III-Z9 Správa CHKO výslovně potvrdila, že dojde k zahuštění či rozšíření rozptýlené zástavby nebo k omezení migrační prostupnosti krajiny, což platí i pro plochy III-Z10, III-Z11. Z nepochopitelných důvodů uvedené skutečnosti bránily zařazení pozemku navrhovatele, přitom zejména u plochy III-Z9 v lokalitě Nýčovy domky jde o zásah do mnohem exponovanějšího místa. V případě lokalit III-Z4, III-Z9, III-Z22, III-Z23, III-Z24 nebránila jejich vymezení existence VN a jeho ochranných pásem. Navrhovatel dále odkázal na vypořádání námítky č. 17 ve vztahu k vymezení plochy III-Z9 v územním plánu z roku 2016, plochu odpůrce vymezil jako zastavitelnou, přestože původně jako celek nebyla v souladu s koncepcí rozvoje území, kdy se jedná o zachovalou přírodně blízkou lokalitu s rozptýlenou zástavbou. Odpůrce plochu zmenšil a její vymezení coby zastavitelné povolil s odůvodněním, že doplněním zástavby maximálně 1 objektem nedojde k narušení stávající struktury horské venkovské zástavby, ani k znehodnocení krajinného potenciálu. Nerovný přístup odpůrce k pozemku navrhovatele je zřetelný.
13. Z uvedených důvodů navrhovatel navrhoval, aby soud napadenou změnu č. 1 ÚP zrušil dnem právní moci rozsudku a odpůrce uložil povinnost nahradit mu náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření odpůrce

14. V písemném vyjádření odpůrce uvedl, že od vydání usnesení zastupitelstva ze dne 29. 3. 2000, na základě původního stanoviska Správy CHKO ze dne 13. 10. 1999, se podstatně změnilы podmínky. Zejména nabyl platnosti Plán péče o CHKO Jizerské hory 2011 – 2020, což vedlo ke změně stanoviska dotčeného orgánu. Změnilo se stanovisko Správy

CHKO Jizerské hory ze dne 12. 12. 2011, protože se podstatně změnily skutečnosti týkající se zastavitelnosti nejen plochy III-Z19. Plocha dotčeného pozemku je součástí většího segmentu krajiny ve svahu mezi ulicí Krkonošskou a Horním Polubím, segment je charakteristický stávající strukturou krajiny, včetně travních porostů, lesní a nelesní zeleně, cestní sítě rozmístěné zástavby v III. zóně CHKO, která není principiálně určena pro zástavbu. Klíčové je uchování stávající struktury krajiny a zástavby. Regionální biokoridor je dokladem přírodní hodnoty a ekologické stability v území. Ztížená dopravní přístupnost a ochranné pásmo VN byly jen doplňkovým argumentem.

15. Kromě pozemku p. č. X byly i jiné plochy navržené k zástavbě v návrhu územního plánu a zároveň v předchozím ÚPNSÚ vyřazeny, resp. významně redukovány, což se týká i pozemků parc. č. X, X, X a X, zmiňovaných v dopisu Správy CHKO Jizerské hory z roku 1999. Ze zastavitelných ploch zůstaly v územním plánu plochy III-Z4 – převzatá z ÚPNSÚ, přearažena ze zastavitelné plochy pro občanskou vybavenost do zastavitelné plochy smíšené obytné – rekreační, výrazně redukována cca o 2/3, menší proluka ve stávající zástavbě, přímo vázaná na silnici II. třídy logicky doplňující stávající zástavbu; plocha III-Z 5 – převzata z ÚPNSÚ, z plochy stávající občanské vybavenosti přiřazena jako zastavitelná plocha smíšená obytná – rekreační, rozšířená redukována na původní plochu; plocha III-Z6 – zařazena do zastavitelných ploch v rámci řádného projednání 4. změny ÚPNSÚ, výrazně redukována, proluka ve stávající zástavbě, přímo vázaná na silnici II. třídy, v současné době zařazená do zastavěného území stabilizované plochy SR 1 (postaven rodinný dům a garáž); plocha III-Z9 – převzata z ÚPNSÚ a redukována; plocha III-Z11 – malá proluka mezi stávající zástavbou obecných domků a zastavitelnou plochou pro občanské vybavení sportovní, převzata z ÚPNSÚ. Nejedná se tedy o diskriminaci navrhovatele.
16. K problematice zastavitelnosti odpůrce doplnil, že nejsou efektivně využity plochy navržené jako zastavitelné, dle § 55 stavebního zákona lze nové zastavitelné plochy vymezit pouze na základě prokázání potřeby vymezení nových zastavitelných ploch a tato potřeba nebyla prokázána.
17. Dále odpůrce uvedl další skutečnosti ze sdělení dotčeného orgánu v rámci součinnosti při vypořádání napadené části změny č. 1 ÚP. Podle Správy CHKO Jizerské hory se jedná o travní porost, kdy aktuální stav je hodnocen v rámci mapování biotopů. V roce 1999 neměla správa CHKO k dispozici odborný podklad – systematické mapování přírodních stanovišť soustavy Natura 2000. První mapování bylo provedeno v letech 2001 – 2005, na pozemku byl evidován biotop T.1.2 horské trojštěťové louky, při mapování v letech 2007 – 2020 byl evidován biotop T.2.3 B podhorské až horské smilkové krápníky a v severní části při okraji pozemku L.5.4, tyto přírodní biotopy jsou součástí přírodní hodnoty CHKO Jizerské hory. Předchozí plán péče z roku 1999 nemohl být v souladu s Preventivním hodnocením krajinného rázu CHKO Jizerské hory, neboť to bylo zpracováno o 11 let dříve, proto nemohl být dopis správy CHKO Jizerské hory z roku 1999 v souladu se závěry tohoto dokumentu. Odpůrce připomenul, že nový územní plán vždy stanoví novou urbanistickou koncepci rozvoje zástavby, která nemusí být shodná s předchozí.
18. V návaznosti na zrušující rozsudek krajského soudu byla plocha pozemku parc. č. X zařazena do změny č. 1 ÚP, proces probíhal standardním způsobem. Pořízení změny schválilo zastupitelstvo odpůrce zkráceným postupem s tím, že plocha bude nadále součástí nezastavěného území ve funkčním využití plochy NSzp. Důvodem byl

převažující veřejný zájem týkající se ochrany přírodních hodnot vyplývající ze zvláštních právních předpisů (kvalitní biotopy, zachování stávající struktury krajiny a zástavby, přírodního stavu a estetické hodnoty krajiny v daném území) nad zájmem jednotlivce, obdobně jako v rozsudku NSS ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73.

19. Pořizovatel s ohledem na uvedené, s přihlédnutím k názoru odpůrce a v návaznosti na závěry rozsudků správních soudů dovyhodnotil námitku č. 4 uplatněnou k územnímu plánu. V průběhu procesu porízení změny č. 1 ÚP však navrhovatel nereagoval na vymezení dotčené plochy, nepodal námitku, nesdělil své výhrady k funkčnímu využití plochy.
20. Odpůrce odmítnul tvrzení o nerovném přístupu. Již v roce 2011, tedy 2 roky předtím, než navrhovatel pozemek koupil, došlo ke změně stanoviska Správy CHKO Jizerské hory ve vztahu k zastavitelnosti dotčeného pozemku. Odpůrce odkázal na usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3108/09 ze dne 18. 3. 2010 a uvedl, že neexistuje subjektivní veřejné právo, aby pozemek zůstal navždy stavebním. S odkazem na dovyhodnocení námitky č. 4 odpůrce navrhoval, aby soud podaný návrh zamítnul.

III. Replika navrhovatele

21. V replice navrhovatel vyjádřil přesvědčení, že odpůrce zaměňuje vydání koncepčního dokumentu, jakým je plán péče o CHKO, s nezbytnou změnou podmínek v území, která by teprve legitimizovala změnu zařazení pozemku mezi plochy zastavitelné. Zmiňovaný plán péče ve vztahu k předmětnému pozemku žádné novum nepřináší. Odpůrce tedy nemůže identifikovat konkrétní a relevantní změnu podmínek v daném území, která by podpořila provedenou změnu ve využití pozemku. Výčtem jiných ploch dotčených změnami využití odpůrce potvrzuje, že vyjma případu navrhovatele nedošlo u jiné plochy k absolutnímu vyloučení z plochy zastavitelné do nezastavitelné. Uváděné příklady představují buď jen částečné omezení s přetrvávající zastavitelností, anebo jde o případy, kdy se vlastník pozemku neúspěšně dožadoval zařazení nezastavitelného pozemku mezi plochy zastavitelné.
22. Lichý je i odkaz na § 55 stavebního zákona, neboť se nejedná o přearažení nezastavitelného pozemku mezi plochy zastavitelné, navrhovatel naopak usiluje o zachování způsoby využití svého pozemku.
23. Zásah odpůrce do vlastnického práva neobstojí ani v testu proporcionality. Změna ve využití jediného pozemku navrhovatele není způsobila k dosažení proklamovaných obecných cílů oblasti ochrany přírody a krajiny. Jde o nekoncepční zásah do jediného pozemku o rozloze 3 496 m², nadto v lokalitě s existující zástavbou rodinných a rekreačních domů. Zásah do vlastnického práva je tak ve zjevném nepoměru k nulovému přínosu, který představuje zapovězení stavby 1 domu na konkrétním pozemku.
24. Bez významu je polemika odpůrce, že v procesu napadené změny č. 1 ÚP navrhovatel nepodal námitky. Rozhodnutí o námitkách navrhovatele obsažené v územním plánu z roku 2016 bylo rozsudkem krajského soudu zrušeno, až do vydání nyní napadené změny č. 1 ÚP nebylo o jeho námitkách rozhodnuto, nebyl zde důvod dosud nevypořádané námitky opakovat. Z postupu odpůrce je evidentní, že na svém stanovisku ve shodě se stanoviskem Správy CHKO Jizerské hory setrvává, ani opakování původních námitek při projednávání návrhu změny č. 1 ÚP nemohlo nic nového přinést.

IV. Duplika odpůrce

25. Odpůrce konstatoval, že úkolem dotčených orgánů není posoudit, zda navrhovaná změna územního plánu je ve veřejném zájmu, ale zda s veřejným zájmem, který mají chránit, není v rozporu, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. As 232/2018-38 (*pozn. soudu* správně č. j. 1 As 232/2018-38). Podstata spočívá v tom, jak se pořizovatel vypořádal s uplatněnou námitkou v rámci rozhodnutí o námitce č. 4. V rámci procesu pořízení změny č. 1 ÚP bylo odůvodnění doplněno, resp. dovyhodnoceno, a to v návaznosti na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu v rozsahu, který byl uplatněn v procesu pořízení v roce 2016. Nové námitky k funkčnímu zařazení plochy nebyly uplatněny, pořizovatel nemohl předpokládat, že navrhovatel s tímto funkčním zařazením nadále nesouhlasí.

V. Zjištění podstatná pro posouzení věci

26. Soudu jsou z úřední činnosti, a to z řízení o předchozím návrhu navrhovatele projednávaném pod sp. zn. 64 A 5/2017, známy tyto skutečnosti:
27. V rámci návrhu územního plánu pro společné projednání byl pozemek p. č. X zařazen do plochy III-Z19 – plocha s rozdílným způsobem využití – SR – smíšená obytná – rekreační. Ve stanovisku ze dne 12. 12. 2011 vyjádřila Správa CHKO Jizerské hory jako dotčený orgán ochrany přírody a krajiny souhlas s vymezením zastavěného území a stabilizovaných ploch s rozdílným způsobem využití za podmínky, že mj. pozemek parc. č. X a další budou vyjmuty ze zastavěného území a zařazeny do ploch NSzp nebo NL. Dne 27. 5. 2013 vydal Krajský úřad Libereckého kraje souhlasné stanovisko s podmínkou na dovyhodnocení mj. ploch III-Z19. Návrh územního plánu byl tedy upraven, došlo mj. k vyjmutí plochy III-Z19 z ploch SR. V rámci veřejného projednání takto upraveného návrhu územního plánu uplatnil navrhovatel podáním ze dne 2. 7. 2015 obsáhlou námitku vůči zařazení pozemku parc. č. do ploch NSzp. Dovolával se udělení výjimky v roce 2000, podložené kladným vyjádřením Správy CHKO Jizerské hory a stanoviskem zpracovatele dosavadního územního plánu k umístění stavby na předmětném pozemku. Upozorňoval na to, že se v daném území nezměnily okolnosti od předchozího kladného posouzení možnosti zástavby, uváděl důvody věcné nesprávnosti stanoviska Správy CHKO Jizerské hory z roku 2011 a dovozoval, že zařazení plochy III-Z19 jako zastavitelné je v souladu s Plánem péče o CHKO Jizerské hory, a rozporoval důvody, které byly k vyřazení plochy ze zastavěného území ve stanovisku uvedeny. Dále namítal diskriminaci zvoleného řešení území, neboť jako zastavitelné v návrhu územního plánu zůstaly plochy (konkrétně uvedené), u nichž Správa CHKO Jizerské hory přes existenci závažnějších důvodů z hlediska ochrany přírody a krajiny vyslovila se zástavbou souhlas, případně podmíněný souhlas, přesto, že zde také dojde k zahuštění rozptýlené zástavby. V návrhu rozhodnutí o námitkách nebylo námitce označené č. 4 vyhověno, návrh byl předložen krajskému úřadu a dotčeným orgánům státní správy k vydání stanovisek. K návrhu vydala Správa CHKO Jizerské hory stanovisko ze dne 12. 10. 2015, v němž rozvedla důvody, pro které nebylo vhodné pozemek určit k zástavbě, zmínila svažité terén, sousedství s biokoridorem a omezení ochranným pásmem VN. Vyjadřovala se ke změně skutkových okolností oproti roku 1999 týkajících se zastavitelnosti pozemku, mj. se zabývala využitím zastavěných ploch na území řešeném územním plánem. Poté bylo vydáno koordinované stanovisko Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 13. 10. 2015. Návrh rozhodnutí o námitkách byl pořizovatelem upraven a znovu předložen mj. také Správě CHKO Jizerské hory, změny se však vypořádání námitky navrhovatele ve vztahu k pozemku parc. č. X netýkaly. Rozhodnutím o námitkách byla námitka č. 4 zamítnuta,

rozhodnutí bylo součástí odůvodnění Územního plánu města X přijatého zastupitelstvem odpůrce v roce 2016.

28. Rozsudkem ze dne 18. 1. 2017, č. j. 64 A 5/2017-158, zdejší soud k návrhu podanému navrhovatelem zrušil část vydaného územního plánu, a to v části týkající se pouze pozemku parc. č. X. S kasační stížností proti zrušujícímu výroku rozsudku nebyl odpůrce u Nejvyššího správního soudu úspěšný, kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem ze dne 11. 1. 2018, č. j. 5 As 24/2017-97.
29. Z předložených materiálů odpůrce soud ověřil, že v návaznosti na zrušení části územního plánu přistoupil odpůrce k rozšíření zadání změny č. 1 ÚP o prověření funkčního využití pozemku parc. č. X s tím, že plocha bude nadále součástí nezastavěného území jako NSzp, a požádal o dovyhodnocení rozhodnutí o námitce č. 4.
30. V rámci procesu pořízení změny č. 1 ÚP zkráceným postupem bylo dle § 55a odst. 2 písm. d) stavebního zákona vydáno stanovisko Správy CHKO Jizerské hory ze dne 28. 3. 2018, č. j. Sr/0528/li/2018-2, které vyloučilo vliv změny č. 1 ÚP na soustavu Natura 2000; a dle § 55a odst. 2 písm. e) stavebního zákona stanovisko Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 4. 5. 2018, č. j. X ze dne 4. 5. 2018, které nepožadovalo výsledek vyhodnocení vlivů na životní prostředí, k vymezení pozemku parc. č. X jako plochy NSzp bylo uvedeno, že se jedná o vymezení stávajícího stavu. Totéž bylo konstatováno v koordinovaném stanovisku Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 7. 5. 2019, č. j. X, a ze dne 17. 6. 2019, č. j. X. Ve stanovisku Správy CHKO Jizerské hory ze dne 10. 5. 2019 dotčený orgán uvedl, že ve vztahu k vymezení pozemku parc. č. X jde o potvrzení návrhu územního plánu.
31. Po vyhodnocení výsledku veřejného projednání, které se konalo dne 14. 3. 2019, pořizovatel vypracoval návrh rozhodnutí o námitkách. Rozhodnutí obsahovalo též dovyhodnocení navrhovatelovy námitky č. 4 ze dne 2. 7. 2015, námitce nebylo vyhověno. K návrhu rozhodnutí o námitkách vydala Správa CHKO Jizerské hory stanovisko ze dne 16. 7. 2019, č. j. X, ve kterém nebyly k návrhu dovyhodnocení námitky č. 4 uplatněny žádné připomínky. Rovněž v koordinovaném stanovisku ze dne 7. 8. 2019, č. j. X, Krajský úřad Libereckého kraje k dané otázce neuplatnil připomínky.

VI. Posouzení věci krajským soudem

32. Podáním návrhu bylo zahájeno řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
33. Podle § 101a odst. 1 s. ř. s. je oprávněn návrh na zrušení opatření obecné povahy ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Zákonná úprava je tedy založena na podmínce tvrzení porušení práv navrhovatele, přičemž k tomuto tvrzenému porušení muselo dojít přímo opatřením obecné povahy. K výkladu citovaného ustanovení se již vyjádřila judikatura Nejvyššího správního soudu (např. usnesení ze dne 30. 11. 2006, č. j. 2 Ao 2/2006-62, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120; či rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-185).
34. Navrhovatel i v tomto případě opřel svou aktivní legitimaci o vlastnictví pozemku parc. č. X, který byl znovu napadenou částí č. 1 ÚP vymezen jako plocha NSzp – smíšené

nezastavěné území. Dotčení svých vlastnických práv spatřoval v tom, že v ÚPNSÚ sice pozemek nebyl vymezen jako plocha zastavitelná, ale ve vztahu k tomuto pozemku byla schválena výjimka z regulativů funkčního a prostorového uspořádání a na pozemku bylo možné umístit stavbu (podle usnesení zastupitelstva odpůrce ze dne 29. 3. 1999 o udělení výjimky k umístění jedné stavby na pozemku parc. č. X, přijaté na podkladě kladného stanoviska zpracovatele ÚPNSÚ Ing. arch. X ze dne 25. 1. 2000 a kladného vyjádření ze strany Správy CHKO Jizerské hory ze dne 13. 10. 1999). Tvrzené skutečnosti nejsou mezi účastníky sporné, krajský soud i Nejvyšší správní soud se k dané otázce již vyslovily, v podrobnostech soud odkazuje na relevantní části rozsudku krajského soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 64 A 5/2016-158, a bod [22] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2018, č. j. 5 As 24/2017-97. Plánované funkční využití pozemku jako plochy NSzp se tak může jevit jako možné zkrácení vlastnických práv navrhovatele.

35. Přezkum opatření obecné povahy vychází z ustanovení § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 s. ř. s. Z těchto ustanovení vyplývá, že soud přezkouvává opatření obecné povahy pouze v rozsahu, který navrhovatel uplatnil v návrhu nebo ve lhůtě uvedené v ustanovení § 101b odst. 1 s. ř. s. Povinností navrhovatele je proto tvrdit, že opatření obecné povahy nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Soud tak může k návrhu podle § 101d odst. 2 s. ř. s. shledat, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je důvodný, neboť opatření obecné povahy nebo jeho části jsou v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem. Nad rámec návrhových bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného opatření obecné povahy, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 101b odst. 4 ve spojení s ustanovením § 76 s. ř. s.
36. V projednávaném případě byla změna č. 1 ÚP vydána zastupitelstvem odpůrce jako opatření obecné povahy, zcela v intencích § 43 odst. 4, § 54 odst. 2 ve spojení s § 55 odst. 3 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2020, právě z důvodu zrušení Územního plánu města Desná z roku 2016 v části týkající se pozemku parc. č. X. Nelze přisvědčit navrhovateli, že postup odpůrce a napadená část opatření obecné povahy vykazují znaky individuálního rozhodnutí a dotýkají se pouze práv navrhovatele. Zastupitelstvo odpůrce při vydání změny č. 1 ÚP nepřekročilo meze zákonem vymezené pravomoci ani působnosti. Abstraktnost změny č. 1 ÚP jako opatření obecné povahy spočívá v neurčitěm okruhu adresátů, kterým je změna územního plánu určena, její předmět je konkrétní, řeší jednotlivou věc, zde mj. funkční zařazení navrhovatelova pozemku, včetně rozhodnutí o jeho námitce ze dne 2. 7. 2015. V žádném případě změna č. 1 ÚP nenahrazuje ani nepředjímá územní rozhodnutí či stavební povolení. Ostatně v rámci změny č. 1 ÚP nebyl předchozí územní plán měněn jen ve vztahu k navrhovatelovu pozemku (viz vlastní text změny č. 1 ÚP).
37. Jak již bylo zmíněno, důvodem přijetí změny č. 1 ÚP v napadené části a vydání nového rozhodnutí o námitce navrhovatele č. 4 ze dne 2. 7. 2015, které je součástí odůvodnění změny č. 1 ÚP, bylo zrušení části územního plánu shora označeným rozsudkem zdejšího soudu, jehož závěry byly potvrzeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Důvodem zrušení části územního plánu byla nepřezkoumatelnost jeho odůvodnění, neboť z rozhodnutí o námitkách nevyplynulo, jak byly vypořádány konkrétní výtky navrhovatele, které uplatnil vůči nesouhlasnému stanovisku Správy

CHKO Jizerské hory ze dne 12. 12. 2011. Správní soudy současně konstatovaly, že pokud jsou v námitkách uplatněny konkrétní věcné či procesní výhrady k navrženému řešení, které vyplývá ze stanoviska dotčeného orgánu, avšak obsah stanoviska neumožňuje obci, aby se s uplatněnými námitkami řádně vypořádala, nelze o námitkách bez dalšího rozhodnout. Je na dotčeném orgánu, aby provedl věcné posouzení námitek a v závislosti na něm aby stanovisko přehodnotil či je doplnil o relevantní argumentaci (viz bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2018, č. j. 5 As 24/2017-97). Taková doplněná argumentace dotčeného orgánu reagující věcně na uplatněné námitky by měla být součástí odůvodnění konečného rozhodnutí o námitkách, jen tak budou naplněny požadavky na řádné zdůvodnění rozhodnutí o námitkách (viz třetí odst. str. 9 shora označeného rozsudku zdejšího soudu). Krajský soud dále uvedl, že deficit odůvodnění územního plánu, včetně absence vyhodnocení námitek ze strany dotčeného orgánu, nemůže odpůrce nahrazovat až v řízení před soudem, nemůže tyto důvody doplňovat ve svých vyjádřeních, resp. též s odkazem na vyžádaná stanoviska dotčeného orgánu. Tyto závěry považoval soud za nutné shrnout s ohledem na znovu namítanou nepřezkoumatelnost změny č. 1 ÚP a rozhodnutí o námitce č. 4.

38. V obecné rovině považuje soud za potřebné rovněž připomenout, že dle judikatury Ústavního soudu sice nemohou být požadavky soudu kladené na detailnost a rozsah vypořádání s námitkami v rámci procesu přijímání územního plánu přehnané, nicméně pokud osoba, již svědčí vlastnické právo, podá dostatečně konkrétní a věcné námitky, je třeba trvat na tom, aby tyto námitky byly v odůvodnění územního plánu řádně a přezkoumatelným způsobem v plné vypořádány, a to včetně námitek směřujících do stanovisek dotčených orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 2/2008-62).
39. Navrhovatel uplatnil proti funkčnímu zařazení pozemku parc. č. X do plochy NSzp námitky ve smyslu § 52 odst. 2, odst. 3 stavebního řádu dne 2. 7. 2015, a to ve fázi veřejného projednání návrhu územního plánu přijímaného v roce 2016. Jak příhodně uvedl navrhovatel, tyto námitky zůstaly v důsledku zrušení příslušné části územního plánu nevypořádané, bylo proto úkolem pořizovatele, resp. odpůrce zajistit jejich řádné vyhodnocení a rozhodnutí o nich včetně odůvodnění v rámci přijetí změny územního plánu podle § 55 odst. 3 stavebního zákona. Z hlediska nejen aktivní procesní legitimace, ale v tomto konkrétním případě též z hlediska věcného vypořádání námitek, včetně proporcionality zvoleného řešení v území (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011-43, či ze dne 21. 8. 2020, č. j. 6 As 270/2019-38), není proto rozhodné, že navrhovatel námitky vůči stejnému funkčnímu zařazení pozemku do plochy NSzp znovu nepodal ve fázi veřejného projednání návrhu změny č. 1 ÚP. Jen stěžci mohli mít pořizovatel a odpůrce za to, že s funkčním vymezením pozemku jako plochy NSzp, tedy jako nezastavitelného, již navrhovatel souhlasí.
40. Po vyhodnocení obsahu námitek navrhovatele vůči zařazení předmětného pozemku do ploch NSzp a prostudování nového odůvodnění rozhodnutí o námitce č. 4 po jejím dovyhodnocení v kapitole 16 textové části odůvodnění změny č. 1 ÚP dospěl soud k závěru, že odůvodnění rozhodnutí nadále trpí takovými deficity ve vztahu k vypořádání argumentace navrhovatele, zejména ve vztahu k otázce proporcionality funkčního zařazení pozemku parc. č. X, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost.
41. Z obsahu odůvodnění vyplývá, že vlastní vypořádání námitek bylo pořizovatelem provedeno po prověření stavu v území, při kterém bylo zjištěno, že se jedná o velmi

svažitý terén v okrajové části Desná III, zarostlý náletovou zelení, dostupný z veřejně přístupové komunikace, nikoli ale plnohodnotně, jehož využití je v části limitováno ochranným pásmem VN, znovu byla konstatována blízkost biokoridoru R 652, jehož trasování se oproti ÚPNSÚ změnilo. Při vyhodnocování námítky pořizovatel s určeným zastupitelem nadále vycházeli z negativního stanoviska správy CHKO Jizerské hory ze dne 12. 12. 2011, podle něhož byla plocha jako III-Z19, jejíž součástí byl i předmětný pozemek, z návrhu vypuštěna. Odůvodnění rozhodnutí pak z velké části převzalo obsah stanoviska CHKO Jizerské hory ze dne 2. 7. 2015 a zejména ze dne 12. 10. 2015, které bylo vypracováno k předchozímu návrhu rozhodnutí o námitce č. 4. Ani nově rozvedené důvody však nereagují na veškeré navrhovatelem uváděné výhrady vůči zařazení pozemku do ploch NSzp dostatečným způsobem.

42. Soud musí souhlasit s navrhovatelem, že odkaz odpůrce na Plán péče o CHKO Jizerské hory pro období 2011 – 2020 byl obecný. Víceméně šlo o citaci obecných zásad pro rozvoj zástavby na území CHKO, aniž byly zmíněny odlišné skutkové okolnosti či jiné principy ochrany přírody a krajiny, od kterých se odvíjelo posouzení téhož pozemku Správou CHKO Jizerské hory jako zastavitelného 1 stavbou ve vyjádření ze dne 13. 10. 1999, a aniž byly vyvráceny konkrétní námitky, že pozemek se nachází v lokalitě rozptýlené zástavby, přímo navazuje na související zastavěnou část v lokalitě Michlův kopec a že vymezením plochy nebude rozptýlená zástavba narušena a nelze hovořit o zahuštění krajiny. Plán péče o CHKO Jizerské hory pro období 2011 – 2020 jistě nebyl prvním koncepčním dokumentem, od něhož se odborné posouzení funkčního využití předmětného pozemku odvíjelo, sám odpůrce, resp. Správa CHKO Jizerské hory ve vyjádření k návrhu existenci předchozího plánu péče z roku 1999 zmiňovali. Argumentace pouze přijetím nového plánu péče nedává dostatečnou odpověď na otázku změny podstatných skutečností, od nichž se odvíjí změna posouzení ze strany Správy CHKO Jizerské hory. Konkrétní charakteristika lokality, v níž se předmětný pozemek nachází, která by mohla být rozhodná pro posouzení dané problematiky z hlediska ochrany přírody a krajiny, se opět objevuje až ve vyjádření odpůrce k podanému návrhu ze dne 21. 10. 2020, k důvodům zde uvedeným však nelze přihlídnout (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, či ze dne 5. 8. 2015, č. j. 2 As 195/2014-47).
43. Totéž lze konstatovat i k odkazu na zpracování odborného podkladu Preventivní hodnocení krajinného rázu CHKO Jizerské hory. V odůvodnění rozhodnutí o námitce byly opět uvedeny jen obecné zásady ochrany, aniž byly vyvráceny konkrétní argumenty navrhovatele, že nedojde k rozšíření zástavby do volné krajiny a zahuštění zástavby, že jde o plochu v zóně C, tj. zóně extenzivní urbanizace, atd. Nelze seznat, jak se zmíněné obecné principy tohoto odborného dokumentu odlišují od zásad, z nichž vycházeli Správa CHKO Jizerské hory při předchozím posouzení dané lokality v roce 1999 a zpracovatel ÚPNSÚ Ing. arch. Ulmann v roce 2000. Dílčí argument odpůrce, že dříve vydané podklady nejsou v souladu se současně platným stavebním zákonem z roku 2006, nemůže obstát, jak již soud konstatoval v předchozím rozsudku. S konkrétními poznatky a důvody týkající se potřeby vymezení daného pozemku jako nezastavitelného z důvodu konkrétního travního biotopu jako přírodní hodnoty CHKO Jizerské hory, tedy existence relevantního přírodního zájmu, jehož absenci navrhovatel odpůrci vytýkal, odpůrce přichází opět až ve vyjádření k návrhu ze dne 21. 10. 2020 poté, co tyto skutečnosti v rámci vyžádané součinnosti dodatečně sdělila Správa CHKO Jizerské hory. Znovu je nutno uvést, že k této podrobnější argumentaci nelze přihlídnout, vyjádření

odpůrce vyžádané u pořizovatele změny územního plánu, resp. u dotčeného orgánu k návrhu na zrušení části změny územního plánu nemůže nedostatky odůvodnění rozhodnutí o námitce navrhovatele nahradit.

44. Zejména ale zůstaly nevypořádány argumenty, na nichž navrhovatel založil svoje tvrzení o diskriminačním a neproporcionálním přístupu při určení funkčního zařazení pozemku parc. č. X. Navrhovatel namítal diskriminaci zvoleného řešení území ve srovnání s jinými konkrétními plochami IIIZ-4, IIIZ-5, IIIZ-6 a IIIZ-9, které nakonec zůstaly v návrhu územního plánu vymezené jako zastavitelné, přestože u nich Správa CHKO Jizerské hory uvedla závažnější důvody z hlediska ochrany přírody a krajiny. Obecný poukaz odpůrce na to, že většina ploch navržených jako zastavitelné ve III. zóně CHKO Jizerské hory (plochy IIIZ-3, IIIZ-6 až IIIZ-8, IIIZ 12 až IIIZ-20) byla po dohodě s dotčeným orgánem vypuštěna, nijak podstatu uplatněné námítky neřeší. Předně je třeba uvést, že pozemek parc. č. X nebyl jako zastavitelný navržen teprve návrhem územního plánu, ale fakticky byl určen k zastavění 1 stavbou na základě usnesení zastupitelstva odpůrce ze dne 29. 3. 1999. Nebyla hlavně vypořádána argumentace navrhovatele, že Správa CHKO Jizerské hory udělila souhlasné stanovisko, ačkoli např. v případě plochy IIIZ-9 byl shledán kvalitní luční biotop, u plochy ZIII-11 mokrá louka, u ploch ZIII4, ZIII-5 , ZIII-6 a ZIII-9 bylo konstatováno zahuštění rozptýlené zástavby nebo omezení migrační propustnosti, zatímco u navrhovatelova pozemku byly tyto skutečnosti hodnoceny jako důvody pro zařazení pozemku jako nikoli zastavitelného. Za pochybení považuje soud zejména absenci srovnání s plochou ZIII-9 vymezené v lokalitě Nýčovy domky, která je při vyhodnocení navrhovatelovy námítky zmiňována v souvislosti se zásadou zachovat ráz lokalit jako celku dle Preventivního hodnocení krajinného rázu CHKO Jizerské hory. Odpůrce přichází s vypořádáním těchto konkrétních výhrad opět až ve vyjádření k návrhu ze dne 21. 10. 2020, ačkoli bylo třeba, aby věcné dovyhodnocení konkrétních námitek zajistil již v procesu přijímání změny č. 1 ÚP. K těmto dodatečně koncipovaným důvodům nemůže soud přihlídnout (opět srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, či ze dne 5. 8. 2015, č. j. 2 As 195/2014-47).
45. Svažitosti pozemku, kvalita jeho dopravního napojení, existence ochranného pásma VN nebyly pořizovatelem v rozhodnutí o námitce č. 4 zmiňovány jen jako relevantní důvody z hlediska ochrany přírody a krajiny, ale jako další kritéria sloužící pořizovateli k určení funkčního využití předmětnému pozemku. Tomuto přístupu podle názoru soudu nelze nic vytknout za předpokladu, že tyto skutečnosti byly se stejnou váhou hodnoceny i v případě jiných ploch.
46. K dílčí námitce vůči argumentaci trasováním biokoridoru RBK 652 soud uvádí, že vymezení biokoridoru v blízkosti pozemku parc. č. X nepředznamenává odlišné vymezení pozemků za jeho hranicemi. Na druhou stranu blízkost biokoridoru při severní hranici předmětného pozemku bez dalšího neznámá, že pozemek musí být určen k plnění této funkce, samotná strohá zmínka o trasování biokoridoru ke zdůvodnění funkčního zařazení pozemku do ploch NSzp nepostačuje. S argumentem, že biokoridor je dokladem přírodní hodnoty dané lokality, přichází odpůrce opět až ve vyjádření k návrhu ze dne 21. 10. 2020. I s ohledem na tuto okolnost považuje soud odůvodnění rozhodnutí o námitce č. 4 za nedostatečné, zejména s ohledem na dílčí výtky navrhovatele, že v případě ploch IIIZ-4, IIIZ-5, IIIZ-6 a IIIZ-9 byla zachována jejich zastavitelnost, ačkoli Správa CHKO Jizerské hory konstatovala zahuštění rozptýlené

zástavby nebo omezení migrační prostupnosti krajiny.

47. Soud naopak nesdílí názor navrhovatele, že nebylo možné argumentovat rozlohou dosud nevyužitých zastavitelných ploch. Dle přesvědčení soudu se může jednat o relevantní skutečnost při hodnocení dalšího funkčního využití ploch tak, aby byly naplněny základní cíle územního plánování ve smyslu § 18 stavebního zákona. V této souvislosti lze podotknout, že poměry v území zásadně nejsou neměnné, vlastníkovu pozemku nesvědčí subjektivní právo, aby byl jeho pozemek v rámci územně plánovací dokumentace zahrnut do konkrétního způsobu využití (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 200, č. j. 2 Ao 1/2008-51).
48. Ze shora uvedených důvodů shledal soud námitky směřující do nepřezkoumatelnosti změny č. 1 ÚP ve vztahu k pozemku parc. č. X opodstatněnými. Shodně jako v rozsudku ze dne 18. 1. 2017, č. j. 64 A 5/2016-158, konstatuje soud, že tato okolnost mu bránila, by napadenou část změny č. 1 ÚP posoudil z hlediska věcné správnosti a přiměřenosti přijatého řešení. Bude na odpůrci, aby námitku navrhovatele ve vztahu k funkčnímu zařazení pozemku par. č. X, včetně věcných výhrad proti důvodům dotčeného orgánu a diskriminaci oproti dalším vlastníkům, řádně vypořádal nastíněným způsobem. Jestliže je podstatou uplatněných námitek proti funkčnímu zařazení určitého pozemku do ploch nezastavitelných nepřiměřený zásah do vlastnického práva navrhovatele, je ve vztahu k funkčnímu řešení území zásadně soudní přezkum omezený a je to v první řadě odpůrce, který se musí s danou otázkou vypořádat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006-74, publ. pod č. 968/2006 Sb. NSS; či ze dne 24. 1. 2019, č. j. 5 As 257/2016-49).

VII. Závěr a náklady řízení

49. Soud uzavírá tím, že napadenou část změny č. 1 ÚP týkající se pozemku par. č. X zrušil jako nepřezkoumatelnou pro nedostatek důvodů postupem podle § 101d odst. 2 ve spojení s § 101b odst. 4 a § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to ke dni právní moci tohoto rozsudku. V důsledku tohoto postupu dochází i ke zrušení rozhodnutí o námitce č. 4, které je součástí odůvodnění změny č. 1 ÚP a které se vztahuje k zrušené části opatření obecné povahy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 Ao 4/2011-126). Bude povinností odpůrce opět postupovat dle § 55 odst. 3 stavebního zákona a dokončit řádným způsobem řízení o přijetí změny č. 1 ÚP ve vztahu k pozemku parc. č. X tak, jak byl odpůrce soudem veden již v rozsudku ze dne 18. 1. 2017, č. j. 64 A 5/2016-158.
50. O návrhu soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 101b odst. 4 s. ř. s., když napadenou část změny č. 1 ÚP zrušil pro vady řízení.
51. O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl; měl-li účastník úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů řízení.
52. Navrhovatel byl se svým návrhem zcela úspěšný, soud mu proto přiznal proti

odpůrci právo na náhradu nákladů řízení. Navrhovatel byl v řízení před soudem zastoupen advokátem, náleží mu proto náhrada nákladů spojených se zastoupením. Tyto náklady spočívají v odměně advokáta za zastupování ve výši 3 x 3 100 Kč za 3 úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení, podání návrhu a repliky [§ 1 odst. 1, § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 3 x 300 Kč za 3 úkony právní služby (§ 13 odst. 3 a 4 advokátního tarifu). Soud tedy přiznal navrhovateli náhradu nákladů připadajících na jeho zastoupení ve výši 10 200 Kč a dále v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. částku 2 142 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem 12 342 Kč. Dále navrhovateli náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek za podání návrhu ve výši 5 000 Kč. Celkem tedy přiznal soud navrhovateli na náhradě nákladů řízení částku 17 342 Kč a odpůrci uložil, aby tuto částku zaplatil k rukám právního zástupce navrhovatele v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 14. leden 2021

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu